

Пол Фабрис

Тревога

Паскал Риволе, западен от разказите на своя чичо, капитан Жером Лагард, който смело се е сражавал в редиците на императорските армии, мечтае да освободи Наполеон от Света Елена. Той напуска бащиния дом, качва се нелегално на „Левиатан“ и вместо да го оковат във вериги, след като бива открит, го правят готвач. Паскал разбира скоро, че капитанът е свързан с търговията на роби в Америка и съчувствува на нещастните чернокожи, оковани и затворени в тесни клетки на долната палуба.

Дните минаваха и „Левиатан“ се носеше все по на запад. Ветровете сякаш се подчиняваха на ръката и погледа на капитана. Моряците казваха, че Блокуърд се е оженил за късмета. Повече от половината път беше зад нас. Чернокожите свикваха криво-ляво с положението си на затворници. Нямаше нито един болен. Моряците вече не се срамуваха много, че търгуват с човешка стока. Блокуърд сияеше! Алчността му беше задоволена. Изглеждаше сигурно, че грозният му „удар“ ще донесе добри плодове, и то в звонково злато. Дори забравяше да ме хока. И аз самият, макар да имах много работа, виждах нещата по-скоро в розово. Броях дните, надявах се скоро, на сушата, да си възвърна свободата. Всеки си казваше, че в края на пътуването всичко ще тръгне към по-добро, но не и старши помощникът Конан, който ставаше все по-мрачен, нито пък чернокожият Тимеата.

От африканския бряг насам не бяхме виждали нито едно ветрило. Това беше добре дошло за капитана.

– Дано все тъй да върви! – потриваше той ръце.

Но не вървя. В една хубава сутрин, изпълнена със слънце, наблюдаелят извика:

– Ветрило на десния борд!

Блокуърд излезе на мостика. Разтревожен, той насочи далекогледа си към забелязания кораб. Скоро повика Конан при себе си. Двамата внимателно огледаха кораба. Аз виждах само една голяма бяла точка, която видимо се увеличаваше.

Какъв хубав кораб! Никога не бях виждал такъв, даже и на картинка. Ветрилата му се издигаха в чистото небе като дворец от бели платна. Полюшваше се леко и се плъзгаше по водите бърз като хрътка.

Движихме се със страничен вятър на запад и всеки се надяваше, че крайцерът, който пореше вълните право на юг, щеше да отмине кърмата ни, без да смени посоката. Ала за кратко! Много скоро трябваше да осъзнаем действителното положение: големият ветроход се беше

насочил към нас.

Капитанът бе свалил далекогледа си. Кресна някаква заповед. Конан слезе от мостика и моряците издърпаха брасите на рейте, за да обърнат ветрилата на попътен вятър. Хубавият северен вятър изду всички ветрила. Върхът на стъкмяването се огъна и въжета и мачти заскърцаха като оси на каруца.

„Левиатан“ се носеше напред. Но от крайцера бързо забелязаха промяната на курса ни и също тръгнаха на попътен вятър. Ужасна гонитба! Капитанът употреби всичките си стари хитрости, за да отклони врага. Ала британският крайцер учудващо бързо отгатваше маневрите му и ни застигаше.

Ако вечерта вятърът не бе отслабнал, той бързо щеше да ни догони. Макар че и времето помагаше, разстоянието между двата кораба намаляваше – бавно, но неотстъпно.

Към четири часа следобед крайцерът ни следваше вече само с няколко възла. Скоро два предупредителни оръдейни залпа, придружени със сигнали, принудиха капитана да спре, за да приеме „гостите“ на „Левиатан“.

– Приятели – рече старият Лазар, – тази вечер е по-добре да си роб, отколкото моряк на „Левиатан“. Капитанът изпразни торбата с хитрините; ето че ни хванаха.

В този момент Блокуърд ме извика на мостика. Така аз можах да чуя един драматичен разговор, който реши и моята съдба, и съдбата на мнозина други! Капитанът беше позеленял; далекогледът потрепваше в ръцете му. Срещу него стоеше Конан, който го гледаше почти гневно.

– Какво ще правите? – попита старши помощникът.

– Ще се съпротивявам.

– Това е лудост! Англичанинът има три пъти повече оръдия от нас, по-бърз е и по-маневрен!

– Ако успее да го задържа, на разстояние до падането на нощта, ние сме спасени. Вятърът утихва – имаме късмет!

– Ами ако той успее и опита абордаж?

– Преди да се доближи колкото трябва, ние ще напуснем „Левиатан“ е двете лодки. На тръгване ще запалим фитил, дебел три пръста, в едно буре с барут до склада с мунициите. Така ще разполагаме с десет минути, доде изчезнем. Стигат ни. Англичаните няма нищо да подозират и ще хвъркнат във въздуха заедно с „Левиатан“ в момента, в който предприемат абордаж.

– А черните?

Капитанът разпери отчаяно ръце:

– Няма да можем да ги вземем с нас – цялото ми богатство ще изгори.

Това беше единствената причина да съжалява за смъртта на робите.

– Но англичаните все още не са ме хванали – добави той, – ще ги държа в напрежение до падането на нощта.

Слушах с уплаха думите на капитана. Той забеляза вълнението ми и ме погледна ядосано.

– И смееш да се интересуваш от нашите разговори! – скара се той, сякаш предчувствуваше, че мога да попреча на ужасните му намерения.

– Но вие сам ме повикахте – възразих аз. – Не е моя вината, дето не съм глух.

– Внимавай хубаво, да си държиш езика пред черните, иначе ще те оставя с тях, ако, не дай боже, ние напуснем кораба. Тази вечер ще им дадеш да ядат в клетките им. Да очистят палубата незабавно!

Моряците заблъскаха припряно разтревожените черни към люковете и ги накараха да слязат във вътрешността на кораба. Аз отидох в кухнята и приготвих храната за вечеря. Докато си вършех работата, често поглеждах през батапорта към британския кораб.

Той продължаваше да се приближава към „Левиатан“. Още малко и щеше да се озове на един оръдеен изстрел разстояние. Залязващото слънце запали ветрилата му и обагря в червено корпуса, където зееха черните дула на тройната батарея от левия борт. Той маневрираше, за да ни отреже пътя на юг. Скоро Блокуърд щеше да бъде принуден да приеме боя.

Бях отчаян, като се виждах свързан с този омразен контрабандист на роби. Тревожех се не само за себе си, но и за черните, към които изпитвах приятелски чувства. Не можех да се примиря и да ги оставя на жестоката съдба, която капитанът им отреждаше, а се чувствавах безпомощен да им помогна, ако англичаните ни вземеха на бордаж.

Когато приготвих храната на робите и им напълних канчетата, аз излязох от кухнята, за да извикам моряците, които трябваше да ми помогнат да ги занеса. С мъка намерих помощници – корабът кипеше. Моряците тичаха във всички посоки. Готвеха се за бой.

Подпомогнат от двамина ветерани като него, Лазар раздаваше оръжието; тичаше по палубата, подавайки на едни саби и пистолети, на други – брадви и карабини, а на някои – кожени колани за фитилите на гранатите.

Моряци се катереха по мачтите, за да усилят някои въжета, да

окачат макарите и да вдигнат буретата с гранатите на марсовите площадки.

Топчиите отвързваха оръдията, за да са готови за откат след изстрела. До всяко оръдие те поставяха големи качета с вода, запалени фитили и всички инструменти за оръдията: шомполи, прътове за натъпкване на заряда в оръдието.

Барабани оповестиха, че „Левиатан“ е готов за бой. Блокуърд стоеше на мостика, а на няколко крачки от него – един моряк, натоварен да повтаря заповедите му. В подножието на мостика рулевият беше на своя пост. До него бе застанал друг моряк, готов да го замести. Всеки топчия беше до оръдието си. Малко по-назад дърводелците и калафатчиите се подготвиха да запушват дупките от гюлетата, а маневристите – да оправят въжетата. До гротмачтата се виждаше Лазар, боцманът и най-отпред на носа – Конан. Двамата се грижеха за маневрите.

Благодарение на Кергевен най-сетне ми дадоха четирима моряци, да отнесем храната на черните. Те набързо раздадоха канчетата по клетките и се качиха горе на палубата. Останах сам с робите. Противно на обичая си, те ядяха, без да бързат и без апетит. Разбираха, че става нещо сериозно и белите им очи ме гледаха с безпокойство.

Корпусът потрепера от силен взрив. Черните се развикаха. Англичаните бяха дали първия си залп. След по-малко от минута втори по-силен взрив разтърси „Левиатан“ издъно. Това беше отговорът за англичаните. Боят започваше.

Тъкмо щях да се качвам на палубата, за да видя дали изстрелът на британския крайцер не бе взел жертви, когато един глас ме повика. Обърнах се и видях Тимеата, който, вкопчил ръце в пръчките на клетката си, бе вперил умоляващо очи в мен.

Отидох при него.

– Спаси ни – помоли тихо той.

Бях тъй изненадан, че най-напред не можах да му отговоря. После се опитах да го успокоя. Но той отгатваше е учудваща проникателност опасността, която го заплашваше – него и неговите събратя.

– Ако не ни помогнеш, ние сме загубени – каза той.

– Да ти помогна... Какво мога да направя? Аз не съм нищо тук, и аз съм затворник.

– Намери нещо да счупим веригите си и пръчките на клетките.

Изплашен от това необикновено искане, аз отстъпих назад. Той помисли, че ще се измъкна. Закле ме със затрогващ глас:

– Ти си добър, не ми отказвай. Животът ни е в твоите ръце. И ние

черните сме твои братя. Мисионерът ни го каза. Освободи ни; имай съвест. Искам да отведе затворниците в родината им. Един глас неудържило ме кара да сторя това. Ти ще дойдеш с нас. Баща ми ще те посрещне като свой син; всичко, каквото имам, ще бъде твое. Без теб ние ще умрем! Имай милост към нас! Не ни изоставяй!

Бях объркан от страстната молба на Тимеата. Вече не се съмнявах, че трябва да направя нещо за черните, но трудностите ми се струваха непреодолими. Мълчах – колебаех се. Робите също мълчаха. Те ме гледаха тревожни. В мен им беше надеждата. Чувах честото им дишане, прекъсвано от тежките въздишки. Това наивно и мълчаливо доверие ме трогна.

– Щом няма друг начин да ви спася – рекох аз на Тимеата, – ще гледам да намеря нещо да строшите веригите си.

Отново прогърмя канонадата. Качих се на палубата. „Левиатан“ все още не бе пострадал много. С ловки маневри капитанът бе успял да избегне вражеските залпове. Третият изстрел нанесе повече щети – моряци ранени, платна пробити, рейте – изпочупени.

Следях с тревога перипетиите на боя. Целта на английския кораб не беше да потопи „Левиатан“. Капитанът му се досещаше, че в него се превозват роби, и обстрелваше мачтите, за да парализира маневрите, да подчини негърския кораб, без черните да загинат при коработрушение.

Чаках, без да посмея да реша. Страхувах се от последниците. Какво щеше да стане, ако черните излезеха от клетките си? Страхувах се да не изколят моряците, за да си отмъстят за робството. Ако не успееш, представях си какво наказание щеше да ми измисли Блокуърд! Страхувах се от него. Бях скован от странното внушение, че него нищо не може да го победи, освен ако не станеше някое чудо.

Канонадата престана. Опасността за „Левиатан“ не намалала, тъкмо обратното. Британският крайцер приближаваше лека-полека, за да опита абордаж. Маневрираше така, че носът му да попадне в килватера на „Левиатан“, а после да застане до него – борд до борд.

Английският кораб дойде на половин оръдеен изстрел разстояние. Тогава Блокуърд заповяда да спуснат лодките в морето. Аз разбрах какво означаваше това: капитанът смяташе, че абордажът е неизбежен, и бе решил да взриви кораба, заедно с негрите.

Вече не се колебаех. Слязох в трюма, където се пазеха материали и инструменти за поправки по кораба. Екипажът беше тъй погълнат от бързите маневри, които боят изискваше, че никой не обърна внимание на моите разходки. Можех само да се снабдя с брадви, чукове и пили,

които побързах да отнеса на Тимеата. Обясних му накратко намеренията на капитана, казах му, че няма време за губене.

Щом екипажът напусне кораба, трябва да изтичаш в трюма с мунициите и да изгасиш фитила, който трябва да запали барута. Аз сигурно няма да мога, защото капитанът може да поиска да ме вземе.

Тимеата ми благодари горещо, след туй се зае с инструментите, които му бях дал. Качих се на палубата. В мое отсъствие беше станало нещо съвсем неочаквано. Не полъхваше ветрец; морето бе като тепсия и двата кораба стояха неподвижни недалеч един от друг. Блокуърд тържествуваше. Наистина късметът му беше невероятен! Ето че вече държеше в ръцете си онази отсрочка, за която се бе хванал на бас, и си обещавахе да се възползва от нощта, за да изчезне незабелязано, щом се появи и най-слабият вятър.

Прекарах една тревожна нощ. Как само щеше да побеснее капитанът, като забележеше, че брадвите, чуковете бяха дадени на робите! Щеше да ме убие! Няма съмнение!

Въпреки страховете си аз се качих в койката си и заспах.

Късметът беше все тъй верен на капитан Блокуърд – когато се събудих, корабът безшумно бе потеглил. Лека мъгла замрежваше хоризонта. Вятърът беше само полъх, но достатъчен да понесе кораба.

Когато слънцето се вдигна в небето и освети далечината, вече се виждаха високите ветрила на британския крайцер. Да, късметът на капитана беше изключителен! Май вятърът се бе усилил! Тогава набързо накрънените през нощта ветрила се издуха като мехове и „Левиатан“ смело продължи курса си към Америките. Хубавичко бе измамил врага си.

След девет часа сутринта старият Лазар потвърди, че вече няма от какво да се страхуваме – крайцерът бе тръгнал да ни търси другаде и вече нямаше да ни настигне. Като предпазлив и опитен моряк той не бе бързал да пророкува. Затова още повече можеше да му се вярва. Но за мен идеше часът на големите изпитания.

Както всеки ден, аз приготвих храната на робите. Смътно разчитах на providението, за да се измъкна от опасността, която усещах, че се приближава. Малко преди десет часа шестима моряци слязоха при робите. Шестима други дойдоха в кухнята, за да отнесат канчетата, които бях напълнил.

Изтекоха няколко минути. Чаках, изпълнен с безпокойство. Противно на навиците си, черните сякаш не бързаха да се качват на

палубата. Без съмнение, моряците бяха открили строшените решетки и вериги. Долу сигурно се развихряше бурно обяснение. Бях отчаян. Какво ли наказание щеше да се стовари на главата ми!

Потърсих с очи капитана. Видях го в другия край на кораба, на мостика. Изведнъж той се обърна и погледна към средата. Нямаше никакво съмнение, тон губете търпение я явно това забавяне на робите го озадачаваше.

Знаех, че всичко ще се проваля. Блокуърд се отправи към парапета на задната надстройка. Щеше да слезе на палубата. Дългата му сянка се спря. Какво ставаше? Гледаше към централния люк. Капакът му бе вдигнат. Никакви моряци, а къдрави глави, които излитаха като гюллетата. Черните нахлуха на палубата, надавайки дивашки викове. Другите люкове избулваха нови орляци.

Изненадани, моряците не се и опитаха да се съпротивяват... Повечето потърсиха прикритието на задната надстройка. Блокуърд изкрещя, за да ги събере около себе си. Неколцина притичаха към предната надстройка. Черните ги последваха. Някои от тях размахваха брадви и чукове. Белите нямаха време да се барикадират, те се спуснаха към кухнята, където са намирах аз заедно с шестимата моряци, дошли за храната на робите.

Като ме видяха, черпите спряха. На едного от моряците обаче съвсем не на място му хрумна да грабне кухненския нож и да го размаха с надеждата да ги стресне. Ефектът беше съвсем друг. Робите нададоха заплашителни викове и пристъпиха още по-напред. Не бях сигурен дори за моята собствена съдба.

Но видях редиците на черните да се разтварят. Появи се Тимеата. Той нареди на своите сънародници да не се приближават повече и да престанат да се заканват. Това веднага внесе спокойствие. Тогава Тимеата се обърна към моряците:

– Не се опитвайте да се биете с нас! Виждате – ние сме повече и имаме брадви и чукове. Не искаме да ви сторим зло. Само с капитана искаме да се разправим. Докато го хванем, ще трябва да ви вържа. Кога-то станем господари на кораба, ще ви освободя. Не се противете!

Моряците се колебаеха. Някои зароптаха.

– Подчинете се – обадох се и аз, – само това може да ви спаси.

Този, който държеше кухненския нож, го пусна. По знак на Тимеата няколко чернокожи, дето бяха донесли въжета, се приближиха към нас. Бързо завързаха моряците, но без грубости.

– Ела с мен – повика ме после Тимеата. – Ти си от нашите! Ти си

нашият спасител.

Без да имам време да помисля, аз се оставих да ме повлекат чернокожите, които ме приветстваха с бурни възгласи. Вътре в себе си аз се колебаех. Малко против волята ми чернокожите искаха да ме направят техен глава. Тази чест ме плашеше много, но беше прекалено късно да отстъпвам. Бях се замесил в едно приключение, съвсем различно от това, за което бях мечтал, когато в моето тихо селце кроях безобидни заговори срещу императора.

Тласкан от една ревяща тълпа, аз стигнах с Тимеата до задната надстройка. Там трябваше да спрем. Трапът, който свързваше палубата с надстройката, беше вдигнат; Блокуърд и моряците се бяха укрепили зад парапета. Цяла редица пушки бяха насочени към нас. Това, от което най-много се страхувах, бяха двете малки бронзови оръдия, които подаваха гърлата си. Тези малки оръдия можеха с няколко залпа да разчистят палубата. Като поразмисли човек, нашето положение не беше много добро. Съвсем не бяхме спечелили още играта.

Когато капитанът видя, че чернокожите се колебаят, той им нареди:

– Върнете се веднага в клетките. Ако се подчините, обещавам, че не само няма да ви накажа, ами ще ви увеличи дажбите. Правете каквото ви заповядам, инак ще накарам гръмотевицата да продума.

Докато говореше, той поглаждаше задницата на едно от оръдията. Робите се възпротивиха както на обещанията, така и на заплахите. Капитанът едва бе свършил със своите увещания и брадви и чукове полетяха към задната надстройка.

Моряците не отвърнаха със стрелба, както се опасявах аз. Блокуърд им забрани. Това търпение се обясняваше единствено с желанието да не намалява черния си товар дори и с един-двама роби. Всеки изстрел би му струвал хиляди франкове. Преди да стигне дотам, той искаше да опита всички други начини, с които разполагаше, за да подчини бунтовниците.

Той нареди да пръснат по палубата четиривърхи гвоздеи. Тъй като чернокожите бяха боси, гвоздеите им отваряха болезнени рани. Наложих се да отстъпим до гротмачтата.

Настъпи момент на затишие, по време на което двете страни се наблюдаваха мълчаливо, без да смеят да предприемат нещо. След като се посъветвах с Тимеата, аз се реших да преговарям с Блокуърд. Предпазливостта, с която се опитваше да обуздае бунта на чернокожите, ни даваше надежда, че ще постигнем някакво съгласие, с което бихме избегнали кръвополитието.

И тъй аз се осмелих да се приближа към задната надстройка, придавайки си решителен вид. В същност бях много несигурен и колкото повече се доближавах до врага, толкова по-силно биеше сърцето ми. Вървах, но не изпусках от око дясната ръка на Блокуърд, в която той стискаше пистолет. Вече на няколко крачки от него аз спрях и учтиво се поклоних, за да го предразположа.

– Какво искаш, негоднико? – изруга ме той още преди да съм отворил уста.

– Бях дошъл да ви направя разумни предложения – отвърнах аз, – но щом ме ругаете, да не говорим. Сбогом, капитане, и не забравяйте да си направите завещанието.

Нараненото ми честолюбие ми бе придало смелост. Блокуърд беше смаян. Беше вбесен от начина, по който аз, случайният готвач, дръзвах да му говоря, но не искаше да докарва нещата до най-лошото. Затова направи усилие да се овладее и глухо ме полита:

– Какво искат негрите?

– Ето нашите условия: първо, моряците ще си предадат оръжието; второ, вие ще се предадете в плен и ще бъдете затворен във вашата каюта, трето – помощник-капитанът ще поеме командуването и ще върне чернокожите в Африка. Щом изпълните тези три условия, ще бъдете освободен и ще можете да вървите където ви видят очите. Предупреждавам ви, че ако по пътя към Африка екипажът се опита отново да окове чернокожите във вериги, ще отговаряте с главата си. Приемате ли? Имате три минути, да размислите!

Отговорът на капитана беше много бърз. Той вдигна ръката, в която държеше пистолета, и стреля. За щастие бях предугадил движението му и сполучих да се хвърля по корем, за да избягна куршума. Останах за момент в това положение. Блокуърд щеше да изпразни върху ми и другия пистолет, който извади от колана си, ако Конан в този момент не се бе намесил и не му бе прошепнал нещо на ухото. Използвах този миг невнимание на капитана и избързах да се върна сред чернокожите.

Вече отдалеч наблюдавах нашия враг. Ясно бе, че изпитваше голямо желание да изкара яда си върху ни с картеч. Гневът му надви скъперничеството и той бързо изкомандува: „Огън!“

– Залегни – бе извикал почти в същия момент Тимеата, който не изпускаше от очи ни едно движение на капитана.

Мощен залп се разнесе над палубата. Повечето чернокожи бяха имали време да залегнат. Само двама-трима бяха леко ранени. Димът още не се бе разнесъл, когато изведнъж видях, че Блокуърд и неколцина

моряци слизаха от задната надстройка. За щастие трапът, който те токущо бяха зърнали на място, им даваше възможност да слизат само един по един.

Нададох силен вик и се спуснах към нашите неприятели, които възнамеряваха да използват объркването от изстрелите, за да си възвърнат централния люк. Беше много опасно! Успееха ли да го завземат, щяха да завладеят трюма с хранителните запаси и мунициите. Тогава работата ни беше спукана!

Чернокожите ме бяха чули и поведени от Тимеата, те се спускаха към първите, които тъкмо стъпваха на палубата. Робите се бяха въоръжили с всичко, до което са могли да се докопат. Със заплашителни викове те размахваха лостове, шомполи, пръти за натъпкване на заряда. Изглеждаха готови да се бият до последния човек, за да защитят токущо извоюваната си свобода.

Помислих, че това, което исках да избягна, щеше да се случи, че смъртна битка щеше да ни изправи едни срещу други. При това само неколцина моряци бяха успели да слязат на палубата. Яростната храброст на чернокожите ги разколеба. Те побързаха да се върнат към трапа и да се прикрият зад барикадата. Блокуърд, който беше последен, дори нема време да изтегли трапа след себе си. Един чернокож го грабна, преди той да успее да се обърне и да го изтегли.

Това геройство смая нашите врагове. Въпреки това, опасявайки се от нова стрелба, аз накарах чернокожите да се изтеглят до средата на палубата. Беше рано да се страхуваме, че Блокуърд ще направи нов опит да завземе люковете.

Тъй като ние владеехме люковете, а значи и трюмовете, аз успях да въоръжа всеки един от чернокожите. Сега всички имаха брадви и саби. Бяха увили краката си с парчета грубо платно, за да се предпазват от острите гвоздеи. Така под-готвени, те настъпваха в добре оформени редици към Блокуърд и моряците. Нашите врагове изглеждаха респектирани от заплашителното и същевременно по военному дисциплинирано поведение на доскоросните роби. Залегнали зад барикадата, те бяха готови да стрелят.

Неколцина от чернокожите се бяха покатерили по рейте, над задната надстройка, почти над главите на моряците. Блокуърд и хората му бяха доста обезпокоени; цялото им внимание беше заето с тези, които се намираха на палубата и сред ветрилата. Те не допускаха, че опасността може да дойде от другадe. Тъкмо това ми трябваше.

Оставих чернокожите под командването на Тимеата, след като го

бях посъветвал да не нападат задната надстройка, а само да вдигат шум колкото могат и да размахват заплашително ръце, за да смутят враговете си и да ги обезкуражат съвсем.

След това заедно с десетина бивши роби аз слязох в каютата на капитана и на Кергевен. Бяхме донесли стълба, която подпрях на стената. Качих се и се опитах с брадвата да направя отвор в тавана. Успях да разкъртя малко една дъска, но само толкова. Един як чернокож ме смени; прекрасно бе разбрал какво искам да направя и се зае с тавана. С всички сили.

От силните удари се вдигаше голям шум. Страхувах се капитанът да не чуе и да не дойде изневиделица. Но врявата, която чернокожите вдигаха на палубата, без съмнение, попречи на Блокуърд да усети нашето необичайно занимание. След четвърт час атлетът, който бе заел мястото ми, успя да изкърти няколко дъсчици от тавана и да отвори дупка, колкото да се провере човек.

Аз първи влязох в каютата над главите ни – беше капитанската. Тогава съвсем отчетливо чух виковете на чернокожите от палубата; наистина бяха страховити. Никой на надстройката нямаше време да мисли за нас. Един по един моите другари изпъзляха през дупката при мен. Бяха най-силните и най-смелите. Лицата им разцъфваха в широки белозъби усмивки при мисълта какъв хубав номер погаждахме на капитана. Това ми вдъхна нов кураж. Имах нужда, защото сега, когато дойде моментът да се изправя лице срещу лице с Блокуърд и неговите привърженици, аз по-ясно си давах сметка за трудностите. Имаше още много рискове, преди да достигнем най-близката цел.

Направих знак на чернокожите да пазят пълна тишина, после лекичко открянах вратата на каютата. Видях един трап, който водеше към задната надстройка. Пристъпих към първото стъпало, но забелязах два крака на върха на трапа. Върнах се бързо в каютата на капитана и застанах зад вратата с пистолет в ръка. Ослушах се. Чернокожите се бяха струпали край мене, готови за бой. Някой идеше към нас. Вратата се отвори – беше Конан.

Той се смая, като ме видя заобиколен от десетина въоръжени чернокожи. Поколеба се няколко мига и отстъпи назад, за да избяга.

– Спрете! – викнах му аз, вдигайки пистолета си.

Този жест ми струва много, но нямах друг, избор. Старши помощникът се закова на мястото си – тръгнах към него.

– Елате с нас – рекох му. – Чернокожите не желаят зло на екипажа. Те искат само да хванат капитана, за да си върнат свободата.

– Много си наивен, момчето ми – отвърна той, – щом вярваш, че като завладеят кораба, робите ще оставят моряците на мира. Нищо подобно, всички ще бъдем избити и ти също, на края. Така е ставало винаги, при всички бунтове на кораби, които превозват чернокожи.

– Не, Кергевен, този път няма да има разчистване на сметки. Те имат нужда от моряци, за да успеят да се върнат в родината си. Те ще се подчинят на Тимеата, който е мирен и справедлив човек.

– Де да казваше истината! – рече той, поразколебан.

– Нямам време да ви убеждавам. Ще останете в каютата на капитана до края на боя. Дайте ми дума да не предприемате нищо срещу нас, додето ние се бием.

Старши помощникът продължаваше да се колебае. Навел глава встрани, той размисляше; наблюдаваше скришом лицата на моите другари, неподвижни като статуи, очакващи моята заповед. Без съмнение, той беше поразен от готовността им. Тъкмо щях да го притисна да отговори, когато той внезапно заяви:

– Идвам с вас.

Стиснах му ръката с благодарност. Той извади от един шкаф два пистолета, които принадлежаха на капитана, сетне ми рече:

– Ще мина пръв: изненадата ще бъде пълна.

Той се качи по стълбата. Аз го последвах с чернокожите. Стигнахме до задната надстройка незабелязано от моряците, които, залегнали зад преградите, оставаха с гръб към нас. Блокуърд окуражаваше своите хора, уплашени от дивите и нестихващи войнствени песни на чернокожите.

– Търпение! – говореше капитанът на моряците. – Оставете ги да се уморят тези мръсни маймуни. Щом падне нощта, те ще отидат да ядат и пият и ще се натъпчат като тулуми; лесно ще ги натикаме тогава в клетките им. Дръжте се, момчета, и най-важното, не стреляйте, без да съм ви казал. Ако всичко мине добре, удвоявам дажбата ром до края на пътуването.

Конан го остави да свърши малката си реч. Сетне се устреми напред и спря на няколко метра зад моряците. Тъкмо Блокуърд да се обърне и той извика гръмовно:

– Хей! Моряци! Аз поемам командуването; който иска да ме последва, да се нареди зад мен.

Моряците се обърнаха; почти минута им трябваше, за да разберат какво става. Блокуърд, дори и той бе стъписан. Конан се възползва от това, за да отпрати прочувствено слово към екипажа.

– Моряци – извика той, – капитанът ви измами! Когато ви нае, той скри от вас намерението си да търгува с роби. Ако британският кораб ни бе взел на абордаж, сега щяхте да плавате към каторгата. Последвайте ме, аз ще ви спася. Чернокожите са по-силни от нас: влезете ли в бой с тях, чака ви сигурна смърт. Избирайте между мен и капитана, който изобщо не мисли за вас, а за златото си. Имате десет секунди. Ако някой си послужи с оръжие срещу нас, ще бъде обесен без никаква милост.

Няколко секунди цари тишина. В момента, в който Блокуърд отваряше уста, за да възрази, половината от моряците с радостни викове се наредиха зад Кергевен. Другите не мърдаха от местата си и гледаха към капитана. Въпреки жалкото си положение той продължаваше да бъде страшен в техните очи.

Блокуърд бе разбрал, че е загубил играта, но не можеше да се примири. Спусна се внезапно към помощник-капитана и се прицели.

– Пазете се! – извика Конан, без да мръдне. Капитанът се спря, след това ядно захвърли оръжието си. Моряците му го последваха.

Ние бяхме господари на кораба.

КРАЙ

© Пол Фабрис
© 1983 Ася Къдрева, превод от френски

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2008

Издание:

15 морски истории
Френска, първо издание
Книгоиздателство „Георги Бакалов“, Варна, 1983
Рецензент Бояна Петрова
Преводач Ася Къдрева
Редактор Панко Анчев
Художник Димитър Трайчев
Худ. редактор Иван Кенаров
Техн. редактор Добринка Маринкова
Коректори Светла Димитрова, Мария Филипова
Дадена за набор на 29.VII.1983 г. Подписана за печат на 5.XI.1983 г. Излязла от печат
м. декември 1983 г.
Изд. № 1700. Формат 60×90/16. Печ. коли 14,75. Изд. коли 14,75
УИК 10,56 Цена 1,40 лв. ЕКП 9536622311; 6126–18–83. Пор. № 210
ДЧ 840–32
Печат: ДП „Стоян Добрев-Странджата“, Варна
с/о Jusautor, Sofia

15 histoires de mer
Gautier-Languereau, 1966

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9426>]